

er flyttet bort fra en Kreds og hen til en anden, saa bliver Spørgsmaalet, hvem der skal have Indflydelse paa Afgjørelsen af det omhandlede Tilfælde, og hvad der skal ske i saa Henseende. Det kan man heller ikke se. Det ærede Medlem fremhævede, at der kunde være Tilfælde, hvor Sygdom foranlediger eller tvinger en Mand til at søge Fattigunderstøttelse, og han påpegede derved Noget, som vistnok fortjener at komme i Betragtning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Fattigunderstøttelsens Eftergivelse, det nemlig, hvad der har foranlediget, at Vedkommende har faaet Fattigunderstøttelse. Det er i mine Dine Noget, der væsentlig maa komme i Betragtning. Hvis det er det, at Ulykker og Sygdomme have hjemført en Familie, der en Gang i Tiden har bevæget den til at søge Fattigunderstøttelse, da er der særdeles Meget, der taler for, at man bør være mild med Hensyn til Eftergivelsen; men omvendt forholder det sig i mine Dine, dersom man har for sig en arbejdsfør Mand, der havde kunnet faae Arbejde, men har fundet det bekvemmere at ty til Fattigvæsenet. Man har jo Exemplee i denne sidste nævnte Henseende, og man maa ved et Lovforslag som det foreliggende vel vogte sig for at yde Hjælp i denne Retning. — Jeg tror, at det, jeg har sagt, vil indeholde en Eftervisning af, at der her er Meget at overveje ved dette lille Lovforslag, som man kalder det; smaa Love ere ikke altid det Samme som ustyrbelige Love, og der kan ligge en stor Betydning i en ganske kort Lov. Dette vil for mig være en Opfordring til, idet jeg stemmer for Sagens videre Fremme, senere at anbefale Forslag om Redaktørens af et Udvalg til Sagens Overveelse. Det vilde være mig overmaade kjær, om det kunde lykkes dette Thing at give et Bidrag til en tilfredsstillende Løsning af dette Spørgsmaal, men en anden Løsning end en tilfredsstillende er der vist Ingen, der kan ønske, selv ikke den sidste ærede Taler.

Slytte: Ja, en tilfredsstillende Løsning ønske vi sikkert Alle; men om den Løsning, som det ærede Medlem ønsker, vil blive tilfredsstillende, kan vel være en anden Sag. Men ellers forekommer det mig virkeligt, at

1ste og 2det Stykke i § 1 slet ikke komme i Strid med hinanden. Jeg kan slet ikke forestaa, hvorledes de kunne komme i Strid. Efter Forløbet af 5 Aar bliver paa fremsat Forlangende den modtagne Fattigunderstøttelse at eftergive, naar den Paagældende i dette Tidsrum ikke har modtaget nogen ny Understøttelse. Det kommer jo slet ikke i Strid med det første Stykke. Jeg skal forresten ikke gaa videre ind paa nogen Diskussion om Lovforslaget i denne Henseende; men jeg vil tilstaa, at det kan blive bedre ved en ny Redaktion, og vil det ærede Medlem bidrage dertil, hvad han kan, vil jeg takke ham.

Indenrigsministeren: Jeg ønsker kun at tilføie, at jeg tror, at man ved at komme nærmere ind paa Behandlingen af dette Lovforslag vil komme til at erkjende, at det paa mere end een Maade staar i Forbindelse med og griber ind i hele vor Fattiglovgivning, og at dette Spørgsmaal ikke egner sig til at rives ud som en Stump og behandles alene for sig. Det ærede Medlem (Slytte) har ikke Ret til at udtale sig saaledes, som om Ministeren ikke skulde have et lige saa velvilligt Sindelag lige overfor de Mennecker, der ere komne i de ulykkelige Omstændigheder at maatte søge ind under Fattigvæsenet, som han, fordi han i dette Dieblis vil fremme Lovforslaget. Dersom det ærede Medlem vil gjøre sig den Uleilighed at se efter, hvad jeg har sagt i det andet Thing, vil han se, at jeg erkjendte, at der var Grund til at gjøre Noget i saa Henseende, men at jeg maatte fastholde, at Spørgsmaalet behandlede som et Fattigspørgsmaal; thi uden som et saadant kan det efter min Mening ikke fyldestgjørende behandles, og navnlig er der et Moment, jeg atter vil gjentage, nemlig at man ikke saaledes uden Videre ved en Lov kan flyde Kommunen tilside; thi man maa jo erindre, at vi her i Landet have en tvungen Fattigunderstøttelse, at vi have en Lovgivning, der gjør Kommunerne det til en Pligt at give Fattigunderstøttelse, saa at de mange Gange ligefrem ere påbandede til at give Understøttelse til Folk, som de ikke paa nogen Maade kunne erkjende for værdige dertil. Naar det ærede